

Kronieken januari 2014

Wat doet een **stuurgroep** van een gemeenschap als Effata in het begin van een nieuw jaar (2 januari 2014) ? Het glas heffen op het nieuwe jaar natuurlijk! Maar eerst buigt de stuurgroep zich over de evaluatie van wat voorbij is en vooral over allerhande praktische dingen van wat nog komen moet! Ook de negatieve én de positieve kanten van het zingen met het Davidsfonds in Heusden worden besproken: zowat alles dat verkeerd kon gaan ging mis: de wet van Murphy!

Vandaag zaterdag 4/1 zijn de plechtige communicanten in Sint-Amandsberg gaan **sterzingen** onder de leiding van hun catechisten, een zeer positieve ervaring! In de namiddag komen al enkele hapjesmaaksters opdagen in de Effatazaal, om onder leiding van Lut de verdere bereiding te verzorgen, samen met de thuiswerksters, en de zaal klaar te zetten voor de nieuwjaarsreceptie van vanavond. Wie zal dat allemaal opeten?

Maar het is ook **Driekoningen** en ook dat moet gevierd worden, het wordt dus een dubbele receptie na de viering.

Elien verwelkomt op ludieke manier, met haar nieuwjaarsbrief, de gemeenschap en zij wenst met een dikke zoen van deze grote kapoen, geluk aan alle mensen! Licht krijgt ze ook, van vele kaarsen, óók van de drie bolkaarsen in de altaarversiering, die Jana gewetensvol aansteekt!

Vandaag lezen wij het laatste stukje uit de ouverture van het evangelie volgens Matteüs (Matteüs 2, 1-12). Hoe maakt een componist een ouverture? Eerst leest hij de tekst of het verhaal, let hij op alle muzikale thema's, beluistert hij de gehele opera, en pas dan maakt hij de ouverture. Hij maakt die als een overgang tussen het verhaal van de opera en het dagelijkse leven én hij verwerkt de verschillende thema's. Zo hebben we die al eens gehoord, we kunnen beter volgen en we weten al waarover het gaat.

Matteüs doet dat ook, eerst geeft hij een inleiding, de *midrasj*, een interpretatie op Bijbelse thema's. We moeten wel goed weten dat Matteüs wéét dat Jezus gestorven is, dat hij gekruisigd is en dat er bovenop dat kruis een opschrift hing met de letters 'Jezus, Koning der Joden'! Maar Matteüs beseft ook dat zij - de Joden - die het bij uitstek zouden moeten weten, dat zij niet snappen dat Jezus de man is naar wie moet worden uitgekeken.

Wat ook opmerkelijk is: héél de stad is in beroering als de koningen, of waren het magiërs, sterrenwichelars of gewoon wijzen, in de omgeving komen! De koning Herodes wordt zelfs gewaarschuwd!

Nadat Caië dit deel van het evangelie (Matteüs 2, 1-12) heeft gelezen, hebben we drie bedenkingen.

Vooreerst: Jezus, de Koning der Joden wordt niet herkend door de koning van Judea, Herodes I de Grote, noch door de Joden zelf. In elke viering hebben we dezelfde tekst uit de Apocalyps gehoord, tot onbegrip van sommigen (zet die plaat af!). Maar zijn wij ook geen mensen, die niet graag hebben dat men ons nadrukkelijk zegt: "*Begin er nu eens aan!*"?

Ten tweede: de 'drie koningen' hadden blijkbaar een GPS, de ster. God heeft blijkbaar ook een GPS, waarmee hij ons laat afwijken en dan terugleidt. Wij spelen een beetje met de Bijbel: zijn we niet te betweterig door te zeggen: daar doen we niet aan mee. Jezus dóet dat niet: hij maakt een droom wakker, met water dat als gerechtigheid vloeit, met steppen die zullen bloeien! God is dus géén GPS die elke seconde zegt wat we moeten doen: Hij is wel de weg!

En de wijzen gaan op zoek naar een koning, maar ze vinden een kind! Advent is de tijd om een kind te vinden! Bovendien hebben wij veel van wat belangrijk is in ons leven, geleerd op de kleuterschool: delen met anderen, spellen spelen zoals het moet en niet vals spelen. Niet de gehele speelplaats bezetten, vergeten en vergeven, steeds opnieuw beginnen met mensen, gaan slapen als ik moe ben, hulp vragen als ik het zelf niet meer kan.

Daarom komen we bij een kind terecht: als wij dat kunnen wordt 2014 een jaar van geluk.

Na het breken van het brood en het delen van de wijn, hebben wij met de Damiaanactie gedankt voor de giften en het sterzingen van de catechumenen. Wij hebben gevraagd om te worden als de koningen: Jezus zoeken, hem vinden en dan een andere weg zoeken om een ander leven te vinden. Wij hebben gebeden voor zieken dat zij iemand vinden die hen steunt, voor onze families dat ze hun kinderen goed doen opgroeien om de ware vrede te vinden. En we zijn beschaamd om hier te vieren, als we zien hoe mensen uit Syrië, uit Soedan, uit de Centraal Afrikaanse Republiek niet naar Egypte kunnen vluchten. Wij hebben gebeden om steun om te helpen voor mensen van wie we houden.

We sluiten de viering af, met een lied om elkaar te zegenen, maar ook met een Driekoningenlied, mét de sterzingers, die € 595,00 voor de Damiaanactie hebben opgehaald!

Dan is er de **nieuwjaarsreceptie**, waar ik al van sprak, en alles raakt op, alles staat op het einde weer netjes, er zijn wel een viertal glazen gebroken, maar scherven brengen geluk! Slechts een gemeenschap zoals de onze kan dat aan: veel helpers, veel plaats, veel mensen, veel soorten hapjes, drie Driekoningentaarten en de bijhorende kronen!

9/1: Leesclub over het boek 'Paus Franciscus - Leven en denken van Jorge Bergoglio' Het is een boek op basis van een lezing van kardinaal Bergoglio. Met dit boek stemde kardinaal Bergoglio pas vele jaren later in, het is dan ook de enige geautoriseerde biografie die in januari 2013 op de markt was. Tezelfdertijd bespreken we een interview op 19 augustus 2013, verschenen in 'Streven', met paus Franciscus.

De leesclub wordt vaardig ingeleid door Henk, zodat we aan de hand van mondelinge vragen en wat bijkomende informatie de complexe man Bergoglio, paus Franciscus, wat beter kunnen benaderen. Wat mij opvalt is dat paus Franciscus een milde man is, die scherpe standpunten en nutteloze discussies tracht te vermijden.

Volgende leesclub op 15 mei 2014, over het boek 'Op verkenning in een nieuw land' van Roger Lenaers.

Op 10/1 **repeteert het koor** enkele liederen die te verwachten zijn in vieringen. Dan repeteert het orkest voor hun optreden in de eerstvolgende viering én daarna is er nog nieuwjaarsreceptie van het koor!

Op 11/1 **Gevi en vooral viering** in aanwezigheid van een vijftigtal Aangesloten Leden van de Broeders van Liefde. Dat zijn mensen die vanuit de spiritualiteit van de Broeders van Liefde willen leven, maar hun eigen levensstaat willen behouden. Ze leggen wel een belofte af om zo ten volle lid te worden van de congregatie. Ze komen van heinde en verre, er zijn Nederlandstaligen bij, Frans- en Engelssprekenden. (zie ook www.fracarita.org)

Bernadette verwelkomt iedereen, ook in het Frans, voor allen die hier dat warme gevoel van samenzijn zoeken en versterken.

Vandaag herdenken wij de doop van Jezus. Dat is een van die feesten die steeds terugkomen in de liturgie, omdat het een belangrijk gegeven is, zowel bij de doop van Jezus als bij onze eigen doop.

In het evangelie dat we vandaag lezen (Matteüs 3, 13-17) gebeuren drie dingen:

- Jezus gaat naar Johannes de Doper om zich te laten dopen: je kunt het zelf niet doen ...
- Jezus zegt tegen Johannes: "Gij moet mij dopen", en Johannes weigert eerst. Maar dan zegt Jezus dat Johannes hem moet dopen, opdat de gerechtigheid tot vervulling komt!
- God moeit zich met die doop, want Hij zegt: "Gij zijt de mens die ik graag zie", als we gedoopt zijn, zijn we mensen die God graag ziet.

Alle evangelies vertellen dat Jezus gekruisigd en gestorven is. Alle evangelies vertellen ook dat Jezus gedoopt is: het moet dus wel belangrijk geweest zijn. Vandaar dat vandaag nog altijd in alle christelijke kerken gedoopt wordt.

Tot wat worden we gedoopt? Tot priesters of leken zoals het Wetboek van Kerkelijk Recht vóór Vaticanum II bepaald?

Als leek kreeg je in dat wetboek het recht op pastorale zorg en op sacramenten. Daartegen stond dat een leek zich nooit in priesterkleren mocht vertonen!

Enkele jaren vóór dit wetboek er was (1909) is er de encycliek 'Vehementer nos' van paus Pius X die bepaalde dat de kerk een *ongelijke samenleving* is: er zijn priesters en leken, of nog beter: er zijn herders en schapen, waarbij de herders de schapen moeten leiden en de schapen hun herders moeten volgen en gehoorzamen! Daar kwam geen protest tegen, blijkbaar was iedereen daarmee akkoord! Maar er gebeurde wel iets: er werden vragen gesteld. "Hoe was het bij de eerste christenen? In de eerste 1000 jaar met de kerkvaders, Augustinus, de grote volksverhuizingen? De belangrijkste vraag was wel: "Ben je gedoopt of niet, ben je christen of niet? En niet: "Ben je priester of leek"? Het antwoord was duidelijk: als gedoopte heb je een plaats, dat is een 'point of no return!' Maar langzamerhand gingen alle taken die de leek had over op de priester tot er een 'ongelijke samenleving' ontstond.

Met het concilie Vaticanum II is dat begrip van een ongelijke samenleving uit de teksten verdwenen: nu zijn we allen christelijke gelovigen op weg! Nu zijn we gedoopten, tegen wie God zegt: "Zoon of dochter, ik zie je graag!"

Kardinaal Suenens zegde: de belangrijkste dag in het leven is de doop, óók voor priesters, bisschoppen of zelfs voor de paus. Christenen zijn nu als volk Gods onderweg (Lumen Gentium) en

daarom zijn de taken nu verdeeld over de gelovigen, de catechisten, de uitdelers van de communie, ... Daarom staat Guido bij het einde van de viering tussen ons, als we bidden om Gods zegen. Hij heeft niet een voorraadjie 'zegen' mee: wij zijn allemaal gedoopten tegen wie God gezegd heeft: ik hou van je!

Er is nog iets: Jezus zegt dat de gerechtigheid in vervulling moet gaan! Het gaat om gerechtigheid: gedoopt zijn is geroepen zijn om het visioen van de profeten over een nieuwe wereld waar te maken. Wij bouwen dus aan een wereld van gerechtigheid, om de gerechtigheid tot volle bloei te laten komen. Wij komen hier samen om dat idee niet los te laten. Wij zijn als een Albanees in 1989, toen de Berlijnse muur was gevallen. Niets is er voor hem veranderd, maar hij wéét dat de muur gevallen is, hij weet dat het communistische systeem in Rusland gevallen is: het is begonnen!

Wij kunnen de wereld niet veranderen, maar het is begónnen! Gerechtigheid begint daar waar wij staan.

Wij komen hier samen om brood te breken en wijn te delen, met velen. Niet allemaal rond het altaar, het is sommigen vreemd, maar is daar onze plaats niet?

Dan hebben wij gebeden voor onze intenties: om hulp om de genaden van onze doop te genieten (in N, F en E), voor studenten in de examenperiode, voor de doden van de Broeders van Liefde en van onze gemeenschap die hen dankbaar is. Wij hebben gebeden om een goede reis voor Guido en Johannes naar Congo. Wij hebben gebeden opdat de beleidmakers plaats maken voor mensen met een beperking, en dat Hij ons hart mag verwarmen en met ons op weg wil gaan.

En bovenop alles: nog eens dank aan de Broeders dat zij onze gemeenschap hier gastvrijheid betonen!

8/1: een **gewone Effataviering**, ware het niet dat Guido naar Congo is en pater Herman Bergsma ons voorgaat. Maar eerst verwelkomt Lea VW de gemeenschap. Zij sloot de kerstperiode af, maar hier vieren we pas als er véél licht aangestoken is. Aangezien Guido ons niet voorzingt, geeft Caië de toon aan. Maar blijkbaar is ze het orgel (als Carlos er is) nog niet helemaal gewoon (en zeker niet meester!).

Het is heerlijk om ons te zien, zegt Herman in zijn homilie, zelfs al kent hij ons niet. Maar wij kennen hem niet, dus zijn we gelijken, we gaan voort op het gezicht! Maar toch hebben wij een idee over de anderen, over onszelf is dat al heel wat moeilijker! Maar wat maakt het uit!

Johannes de Doper zegt: *"Jou ken ik, jij bent de zoon van God!"* Maar Jezus, de aangesprokene, reageert niet, hij protesteert niet, hij laat het maar gebeuren!

Zie je het gebeuren: Johannes de Doper staat aan de Jordaan, volop bezig met die onderdompelingen, waarbij hij met veel lawaai zegt dat het tijd is om je te bekeren, óm te keren ... (Johannes 1, 29-34).

Vanmorgen werd in Weert (Nederlands Limburg) oud papier opgehaald door vrijwilligers. De mensen moesten het gewoon buiten, aan de weg, zetten. Maar is dat zo gemakkelijk? Wij hebben allemaal wel oud spul, oude herinneringen waar wij geen afstand kunnen van doen. Moeten wij ons daarom schuldig voelen, Want wat is 'schuld'?

Schuld is dat waar ik moeilijk mee overweg kan, wat van mij een ommekeer vraagt! Daar is Johannes de Doper weer: bekeer u, keer u van het duister naar het licht! Nu is dat niet zo moeilijk, maar het gedonder begint pas als je bij het licht komt, want dan zie je wat je allemaal verborgen hebt! Moet ik alle oud spul aan de straat zetten? Mijn hele leven? Toch wel!

De evangelist Johannes schrijft een verhaal over een naamgenoot: dát is de zoon van God! Dat is de zondebok die je op Grote Verzoendag de woestijn injaagt! Dat is het Lam Gods!

Gooi je zorgen op het Lam Gods, je hebt het hier in Gent, in de Sint-Baafskathedraal ...

Het voordeel is dat we een drager hebben voor onze schulden die zegt: *"Laat mij dat maar dragen!"* Er is wel een nadeel: je moet het wel even afgeven, anders kan die ander het niet dragen! Maar je mág Jezus noemen: hij die alle lasten van de wereld draagt, wegdraagt. En daarom zeggen wij: *"O.K., met jou gaan we mee, we gaan het donker en het licht delen, we gaan mee met jou, die zegt: Ik zal er zijn voor jullie!"*

Daarom delen we brood en wijn: leven als Christus is leven naar Gods Woord.

We hebben, eerst aarzelend, gebeden en gezongen: voor een overleden medebroeder, voor een nieuw evenwicht tussen vijf vroegere parochies van Sint-Amandsberg, om steun voor de familie van een kind met leukemie, om sterkte voor een collega, voor mensen die geopereerd werden en langdurig moeten revalideren, voor zwaar zieke mensen. En opdat Jezus ons vrij maakt, om een gemeenschap te vormen van liefde voor mensen: *Heer ontfarm U!*

Er is dan koffie en thee of iets sterkers, napraten en nadenken over de afwezigen.

24/1: **Koorrepetitie**. Normaal met Guido als repetitor, maar vandaag met Ilse. Guido is in Congo, maar in werkelijkheid is hij al op de terugweg, want spijtig genoeg is zijn moeder, plots overleden. Maar het is toch Ilse, die de repetitie op zich genomen heeft, zelfs nu de liederen allemaal een donkere ondertoon hebben. Eerst lied 3, dat wel een 'ietsje' vlotter kan, en Guido had hier verwacht dat alles in de soep zou draaien, maar het lukt. Zelfs nu we op 'o' moeten neuriën i.p.v. op 'm' en Ilse zelf op 'a' neuriet! In 21B is de noot op oogverblindend een moeilijke herstelde si, maar zonder begeleiding héél moeilijk en in lied 68 is de melodie op 68B een tikje anders om te zien of we wakker zijn! En of we wakker zijn! Dan nog 44 en 69 (fonetisch: "*sjune gezoangen!*")

25/1 **Effataviering** met wat luidruchtige 'gasten', maar wij zijn dat gewoon. Pater Gaston die Guido als voorganger vervangt, is dat wat minder! Maar na de verwelcoming door Mieke L komt alles in orde ... Wij denken vandaag aan de werelddag van de migrant en de vluchteling. Enkele honderden mensen hebben een voettocht gedaan van Brussel naar Gent, ze hebben een brief afgegeven bij Mevr. De Block, er zijn veel discussies over regularisaties.

Maar hebben we er wel eens bij stil gestaan dat Jezus ook een asielzoeker was, die na zijn geboorte, moest vluchten naar Egypte? Dan is hij teruggekomen naar Galilea en hij heeft daar asiel gezocht. Want zijn neef Johannes was opgesloten in de gevangenis en zoals toen, in het jaar 27, zoekt een mens in het begin van de 21ste eeuw, veiligheid!

Lees het evangelie: Matteüs 4, 12-22.

Jezus zoekt dus asiel. In het noorden van Galilea, maar waarom daar? Voor hen was het: het Land van Belofte waar je in redelijke welstand kon leven. Maar wordt je er goed ontvangen? Het is een vraag van vroeger en nu!

Wij willen van Europa een gesloten burcht maken, waarvoor een asielaanvraag een groot drama kan meebrengen, wat kan leiden tot het bevel het land te verlaten! En dan komen ze terug, soms onder een andere naam, ze zitten dan muurvast, ze hebben geen papieren meer van hun eigen land. Ze kunnen niet terug, noch vrijwillig, noch gedwongen: ze zijn 'sans papiers'. De overheid kan ze niet terugsturen: ze worden gewoon uit de statistieken gehaald, maar ze zijn er!

Ze worden op straat gezet, maar ze kunnen het bevel zelfs niet opvolgen, ze weten niet waarheen! Zie het verhaal van Helmut Lotti, die twee dagen als dakloze door Brussel zwerft en die zegt: "*s Nachts hilde ik veel, het ergste was de uitzichtloosheid, maar ik kreeg een kop thee!*"

Ook paus Franciscus heeft zich uitgesproken voor een humane aanpak van het vluchtelingenprobleem, maar voor politici telt het harde: "*De wet is de wet!*"

Voor Baudouin Van Overstraeten, directeur in België van de Jesuit Refugee Service (JRS) gaat liefdadigheid echter voor op de wet: "*De wet moet buigen als ze onrechtmatig wordt!*"

Ook mensen in de Kempen, tegen Nederland aan, kunnen afstammen van 'deserteurs'! Want in het begin van de 19de eeuw van 1815 tot 1830 was 'België en Nederland' één land. Toen in 1830 de grens er kwam eiste Nederland dat Nederlandse jongens uit België zouden terugkomen om in het Nederlandse leger te dienen, wilden ze niet als deserteurs beschouwd worden. Voor sommigen moesten die wel terug, want ze pakte het werk af van de echte 'Belgen', maar dat gebeurde niet, anders was pater Gaston een Nederlander geweest! '*Stuur ze terug*' bleef wel een loze roep, maar mensen waren blij dat ze niet werden uitgewezen.

Gedenk dus dat je vluchteling waart in Egypte en kijk uw stamboom ook eens na ...

Wij hebben gebeden voor de studerende en gedankt dat als Guido er niet is, er toch mensen zijn die er voor zorgen dat we kunnen zingen en bidden. Wij hebben gebeden voor alle mensen die gepest worden: breek het geweld in ons! Wij hebben gebeden voor Guido en zijn familie bij het overlijden van zijn mama. Wij hebben gebeden om profetisch te kunnen zijn en met een open hart voor wie we op onze weg tegenkomen.

Ook voor hen met een zware beperking, die niet altijd begrijpen dat ze een beetje storen: steeds te denken aan Hem die achter ons staat én die voor ons uitgaat.

In de week die komt denken wij vooral aan mensen die ons dierbaar waren: de mama van Guido die op 29 januari 2014 in de Sint-Annakerk in Aalst begraven wordt en Chris Jolie de echtgenoot van Chris Clarys die veel te vroeg en plots overleden is. "*Heer, ontferm u, Heer, ontferm u!*"

Op de **uitvaart van 'moeder' Marie-Rose op 29/1**, die in 2008 meeging naar Napels en Scala (en daar in Napels een lelijke val deed) en die enige jaren geleden regelmatig naar de vieringen kwam, doet alles denken aan Effata. Wij zijn er met een 25-tal zangers en dus kunnen heel wat liederen

vierstemmig gezongen worden, uit piëteit voor de overledene. Ik heb lang gearzeld om dit alles te schrijven, maar de viering, de zang, de woorden van Guido: alles ademde Effata ...

Bij de intrede vertellen Veerle en An over hun moeder en schoonmoeder, die er voor gezorgd heeft dat ze bagage hebben om mensen graag te zien en die zo blij was als ze in het rusthuis haar kinderen en kleinkinderen op bezoek kreeg. Je ziet de lichtjes in haar ogen terug!

Dan vertellen en luisteren de kleinkinderen en achterkleinkinderen naar het verhaal van de bloem en de vlinder. Een bloem die niet kan vliegen maar de vlinder vertelt haar over de warmte van de zon, over de regen uit de wolken, over de sterren in het donker. Als de vlinder sterft komen er rupsjes, die na de winter verpoppen, en er komen nieuwe vlinders en nieuwe bloemen. De vlinders kunnen aan de nieuwe bloemen weer het verhaal vertellen van de zon, de wolken en de sterren. Dit lijkt zéér goed op het verhaal van mensen ...

Het evangelie uit Johannes 13, 12-17, vertelt over Jezus die de voeten wast van zijn leerlingen: *“Je zult gelukkig zijn als je dit niet alleen begrijpt, maar er ook naar handelt.”*

Was Marie-Rose een heilige? Maar dan denk ik: zijn niet alle moeders heilig? Wat is dat toch met ‘heilig’? Gelovig zijn: dat neemt niets weg van pijn, van angst, van pijnlijke vragen zoals: Waarom toch? Waarom nu? Is er leven na de dood? Wij hopen daarop, wij vertrouwen daarop! Wij hebben veel van haar geleerd, Guido óók als priester.

Marie-Rose kon als 14-jarige niet verder naar school gaan: ze moest thuis blijven, dat was zeer erg, maar ze klaagde daarover niet en ze zei: Als Jezus de voeten van zijn leerlingen heeft gewassen, dan moeten jullie ook elkaars voeten wassen! Toen verhuisden ze naar Aalst, het was goed voor de commerce en pa had veel contact met mensen, het was goed voor de kinderen die ook veel contact hadden met andere kinderen in Chiro, op school en in de parochie. Toen zat zij thuis te wachten om te zorgen. Het is nu bijna onvoorstelbaar dat iemand thuis zit te wachten om te zorgen, maar dat was haar levenswerk. Dagelijkse zorg dragen, en daar was het weer: ik heb u de voeten gewassen, doe dat ook!

Vele jaren hebben wij met angst naar de dag uitgekeken dat moeder stierf, vele gelukkige jaren hebben wij op deze dag moeten wachten, er zijn veel herinneringen, veel gedachten, woorden die je wilt spreken met mensen.

Zijn we met zes? Neen, met zeven, want Marieke stierf héél jong. En wij geloven, met Guido, dat Marieke en pa én ma nu naar ons kijken!

In de voorbeden heb ik ook gedacht, geweend en gezongen voor mijn beide eigen moeders die al zo lang gestorven zijn, maar die nog altijd leven bij ons: *“Draag mij, God, in barmhartigheid.”*

Op de eerste lijnen van de Bijbel staat dat God ons gemaakt heeft uit stof van de aarde, wij zijn niets dan stof van de aarde, maar dank zij de levensadem van God, zijn wij gemaakt. Die levensadem blijft voor altijd!

Marie-Rose is dan door de familie ten grave gedragen. Maar dit was óók Effata: zij heeft gesproken door onze zang ...

30/1: Derde vormingsavond (van vier) aan de hand van de dvd ‘A History of Christianity’, meer bepaald over orthodoxie en reformatie, beperkt tot ‘biecht’ en ‘eucharistie’. Die beide onderwerpen zijn verbonden met het priesterschap, met vergeving schenken. Ze hebben ook te maken met de structuur van de kerk: als er geen priesters meer zijn, waarop steunt dan de Kerk?

Na een overzicht van de dvd komen we bij de praktijk in Effata, waar uit de vieringen de schuldinductie is weggelaten, waar twee verzoeningsvieringen zijn, waar we uitvoerig bij onze fouten kunnen stilstaan en vergeving krijgen. Gemakkelijk en vrijblijvend? In elk geval ondervind ik dat zo niet, het zijn zeer intense vieringen. *Je kunt meeleven met onze vormingsavond* met volgende vragen: Moet de schuldinductie terug in de vieringen ingelast worden? Wat is ‘zonde’ en wat bedoelen we daarmee? Als er slechts één priester meer is, of helemaal geen: vragen we dan een leek als ‘luisterend oor’ en wie dan wel (geen namen)?

Over de ‘werkelijke aanwezigheid’ of de ‘realis presentia’: wat is dat? Een mysterie, iets wat niet te verstaan is? Hoe ontstond dat begrip en evolueerde het begrip in de geschiedenis van de Kerk?

Wil je meeleven? Hier enkele vragen: Als wij zeggen dat Jezus aanwezig is in de eucharistieviering, is dat echt of symbolisch? Wat doe je met brood en wijn na de viering? Wanneer is er consecratie en, wie consacreert? Als er geen ‘officieel gewijde priester’ aanwezig is of kan zijn: welke criteria stel je dan aan een ‘leek’?

Volgende en laatste vormingsavond op 27 maart 2014. Het nieuwe boek van Roger Lenaers voor de ‘Leesclub’ lezen, helpt je op weg.

31/1: **Chris Jolie wordt begraven in Zwijnaarde.** Voorganger is pater Frans De Maeseneer. Kracht naar kruis? Of Kruis naar kracht? Ik neem geen van beiden aan: wie wij 'God' noemen, denkt zo niet! In feite kan ik die uitvaart best samenvatten met de inleiding die Chris Clarys, zijn vrouw geeft bij de verwelkoming: *"Ik ga verder met Kim, jij met Mathias, ik dank je voor dit geluk!"*

Vier kaarsen worden aangestoken als symbolen van het karakter van Chris: één voor zijn kracht, één voor de tederheid waarmee hij het leven en de mensen omgaf, één voor zijn oprechtheid, één voor zijn wijsheid: *"Als ik geen goede herder zou zijn geweest, vergeef het me dan ..."*

Een dichter vraagt: *"Heer, hebt Gij geen ander kruis voor mij, dan veel te lange dagen pijn, ..., wees lief voor mij, ik heb een kruis te dragen."*

Het evangelie is volgens Lucas, Hoofdstuk 7, verzen 11 tot 14: de opwekking van de zoon van de weduwe uit Naïn. De homilie is eenvoudig: een dode uitdragen uit Naïn (gratie, bevalligheid): daardoor verliest Naïn haar bevalligheid, de stad lacht niet meer. Maar gelukkig is een tweede stoet, die naar Jeruzalem; en de lieflijkheid komt terug. En tegen alle verdriet in kunnen we zeggen tegen Chris: *"Jongeling, sta op!"* wij zullen hem de sjaal van 'sjaloom' omhangen.

Een eindeloze offerande, er komt zelfs een fiere vader met een kindje in een kinderwagen voorbij, het Onze Vader, een kruisje: *"God zegene u!"* Na de vredeswens, wuiven we nog naar elkaar, zo is er niemand zeker vergeten ...

Afscheid door een collega, door een broer, door een schoonbroer, omdat er alleen maar goede dingen kunnen gezegd worden van Chris. Ook Kim neemt afscheid van zijn pa: met een daverend applaus voor die pa, om altijd lief te hebben.

Wij zijn op deze uitvaart samen geweest, heel veel mensen, ook velen van Effata, wij hebben zaligheid geproefd, leven voor altijd.

Dag Chris, wij zullen je missen, je vrouw mist je óók!

Januari eindigt droevig, hoopvol voor zij die geloven. Buiten is het guur weer; ik heb mijn twee witte kippen vers stro gegeven, zo hebben zij het ook wat warmer. Voor de rest is het winter, een lauwe, maar toch winter!

Wouter, vrijdag 31 januari 2014